

Bruksela, 25 maja 2018 r.
(OR. en)

9348/18

Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2018/0180 (COD)

EF 144
ECOFIN 487
CODEC 859
ENV 350

WNIOSEK

Od:	Sekretarz Generalny Komisji Europejskiej, podpisał dyrektor Jordi AYET PUIGARNAU
Data otrzymania:	24 maja 2018 r.
Do:	Jeppe TRANHOLM-MIKKELSEN, Sekretarz Generalny Rady Unii Europejskiej
Nr dok. Kom.:	COM(2018) 355 final
Dotyczy:	Wniosek dotyczący ROZPORZĄDZENIA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY zmieniającego rozporządzenie (UE) 2016/1011 w odniesieniu do wskaźników referencyjnych niskoemisyjności i wskaźników referencyjnych pozytywnego wpływu na emisyjność

Delegacje otrzymują w załączeniu dokument COM(2018) 355 final.

Załącznik: COM(2018) 355 final

KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 24.5.2018
COM(2018) 355 final

2018/0180 (COD)

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

**zmieniające rozporządzenie (UE) 2016/1011 w odniesieniu do wskaźników
referencyjnych niskoemisyjności i wskaźników referencyjnych pozytywnego wpływu na
emisyjność**

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

{SEC(2018) 257 final} - {SWD(2018) 264 final} - {SWD(2018) 265 final}

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

• Przyczyny i cele wniosku

Niniejszy wniosek jest częścią szerszej inicjatywy Komisji na rzecz zrównoważonego rozwoju. Ustanawia się w nim podstawy unijnych ram, w których kwestie z zakresu ochrony środowiska, polityki społecznej i ładu korporacyjnego (ang. *Environmental, Social and Governance*, „ESG”) stają się centralnymi elementami systemu finansowego, tak aby gospodarka europejska została przekształcona w bardziej ekologiczny i odporny system o obiegu zamkniętym. Aby inwestycje miały bardziej zrównoważony charakter, w procesie podejmowania decyzji inwestycyjnych należy uwzględniać czynniki ESG, biorąc pod uwagę emisje gazów, wyczerpywanie się zasobów czy warunki pracy. Celem niniejszego wniosku, jak również zaproponowanych wraz z nim aktów ustawodawczych, jest uwzględnianie czynników ESG w procesie inwestycyjnym i doradczym w spójny sposób we wszystkich sektorach. Dzięki temu uczestnicy rynku finansowego – spółki zarządzające przedsiębiorstwami zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe (UCITS), zarządzający alternatywnym funduszem inwestycyjnym (ZAFI), zakłady ubezpieczeń, instytucje pracownicze programów emerytalnych (IORP), zarządzający europejskim funduszem venture capital (EuVECA), zarządzający europejskimi funduszami na rzecz przedsiębiorczości społecznej (EuSEF) – którzy otrzymują od swoich klientów lub beneficjentów upoważnienie do podejmowania decyzji inwestycyjnych w ich imieniu, powinni uwzględniać kwestie ochrony środowiska, polityki społecznej i ładu korporacyjnego w swoich wewnętrznych procesach oraz informować o tym swoich klientów. Ponadto, aby pomóc inwestorom w porównywaniu śladu węglowego inwestycji, w przedmiotowych wnioskach wprowadza się nowe kategorie wskaźników referencyjnych niskoemisyjności oraz pozytywnego wpływu na emisyjność. Te wzajemnie uzupełniające się wnioski powinny ułatwić inwestowanie w zrównoważone projekty i aktywa w całej UE.

Zaproponowany przez Komisję pakiet wpisuje się w globalne starania na rzecz zapewnienia bardziej zrównoważonej gospodarki. Rządy na całym świecie obrały drogę bardziej zrównoważonego rozwoju naszej planety i gospodarki, przyjmując **porozumienie klimatyczne z Paryża z 2016 r.** oraz **agendę Organizacji Narodów Zjednoczonych (ONZ) na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030.**

UE dąży do zapewnienia rozwoju zaspokajającego obecne potrzeby bez ograniczania możliwości zaspokajania potrzeb przyszłych pokoleń. Zrównoważony rozwój jest od dawna centralnym elementem projektu, jakim jest Unia Europejska. W traktatach UE uwzględniono jego wymiar społeczny i środowiskowy oraz uznano, że powinny one być rozpatrywane łącznie.

Przyjęty w 2016 r. Komunikat Komisji dotyczący kolejnych kroków w kierunku zrównoważonej przyszłości Europy łączy cele zrównoważonego rozwoju¹ określone w agendzie ONZ na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030 z europejskimi ramami polityki w celu zapewnienia, by we wszystkich unijnych działaniach i inicjatywach politycznych – realizowanych zarówno w UE, jak i na całym świecie – od samego początku uwzględniano cele zrównoważonego rozwoju. UE jest również w pełni zaangażowana w realizację celów UE w zakresie klimatu i energii na 2030 r. oraz w uwzględnienie zrównoważonego rozwoju w strategiach politycznych UE, zgodnie z **wytycznymi politycznymi dla Komisji**

¹ 17 celów zrównoważonego rozwoju wyznacza jakościowe i ilościowe cele na kolejnych 15 lat, tak abyśmy mogli przygotować się na przyszłość, dążąc do godności ludzkiej, stabilności, zdrowej planety, sprawiedliwego i odpornego społeczeństwa i prosperujących gospodarek.

Europejskiej z 2014 r.² Jeana-Claude'a Junckera. Dlatego też wiele priorytetów polityki Komisji Europejskiej na lata 2014–2020 wpisuje w unijne cele klimatyczne i realizuje Agendę na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030. Priorytety te obejmują **plan inwestycyjny dla Europy**³, **pakiet dotyczący gospodarki o obiegu zamkniętym**⁴, **pakiet dotyczący unii energetycznej**⁵, **aktualizację strategii UE dotyczącej biogospodarki**⁶, **unię rynków kapitałowych**⁷ oraz **budżet UE na lata 2014–2020**, w tym **Fundusz Spójności** i projekty badawcze. Ponadto Komisja uruchomiła wielostronną platformę w celu monitorowania i wymiany najlepszych praktyk w zakresie realizacji celów zrównoważonego rozwoju.

Osiągnięcie celów UE w zakresie zrównoważonego rozwoju wymaga poważnych inwestycji. Szacuje się, że w samym tylko obszarze związanym z klimatem i energią potrzebne są dodatkowe inwestycje o wartości 180 miliardów EUR rocznie, aby osiągnąć cele w zakresie klimatu i energii do roku 2030⁸. Znaczna część tych przepływów finansowych będzie musiała pochodzić z sektora prywatnego. Wypełnienie tej luki inwestycyjnej oznacza istotne przekierowanie przepływów kapitału prywatnego na bardziej zrównoważone inwestycje i wymaga kompleksowego przemyślenia europejskich ram finansowych.

W związku z tym w grudniu 2016 r. Komisja ustanowiła **grupę ekspertów wysokiego szczebla**, której powierzyła opracowanie kompleksowej strategii UE na rzecz zrównoważonego finansowania. Grupa ekspertów wysokiego szczebla opublikowała sprawozdanie końcowe⁹ w dniu 31 stycznia 2018 r. W sprawozdaniu tym przedstawiono kompleksową wizję zrównoważonego finansowania dla Europy i określono dwie nadrzędne zasady dotyczące europejskiego systemu finansowego. Pierwsza z nich to zwiększenie wkładu finansowania w zrównoważony wzrost sprzyjający włączeniu społecznemu. Druga to zwiększenie stabilności finansowej poprzez uwzględnienie czynników ESG w podejmowaniu decyzji inwestycyjnych. Grupa ekspertów wysokiego szczebla wydała osiem kluczowych zaleceń, które jej zdaniem stanowią podstawowe elementy zrównoważonego europejskiego systemu finansowego. Zgodnie z jednym z jej zaleceń podmioty opracowujące indeksy powinny zostać zobowiązane do ujawniania szczegółowych informacji dotyczących ekspozycji danego indeksu na parametry zrównoważonego rozwoju związane z papierami wartościowymi uwzględnionymi w indeksie i ich wagami. Jednocześnie ESMA powinna

² Nowy początek dla Europy: Mój program na rzecz zatrudnienia, wzrostu, sprawiedliwości oraz zmian demokratycznych – Wytyczne polityczne na następną kadencję Komisji Europejskiej, Strasburg, 15 lipca 2014 r., dostępne pod adresem: https://ec.europa.eu/commission/sites/beta-political/files/juncker-political-guidelines-speech_pl.pdf

³ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Banku Centralnego, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego, Komitetu Regionów oraz Europejskiego Banku Inwestycyjnego: Plan inwestycyjny dla Europy (COM(2014) 903 final).

⁴ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów: Zamknięcie obiegu – plan działania UE dotyczący gospodarki o obiegu zamkniętym COM(2015) 614 final.

⁵ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Banku Centralnego, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego, Komitetu Regionów i Europejskiego Banku Inwestycyjnego: Strategia ramowa na rzecz stabilnej unii energetycznej opartej na przyszłościowej polityce w dziedzinie klimatu, COM(2015) 80 final.

⁶ Ares(2018)975361.

⁷ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów: Plan działania na rzecz tworzenia unii rynków kapitałowych (COM(2015) 468 final).

⁸ Ta szacunkowa kwota stanowi średnią roczną lukę inwestycją w latach 2021–2030 i opiera się na prognozach według modelu PRIMES wykorzystanych przez Komisję Europejską w ocenie skutków wniosku dotyczącego dyrektywy w sprawie efektywności energetycznej (2016 r.), <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?qid=1483696687107&uri=CELEX:52016SC0405>

⁹ Sprawozdanie końcowe z 2018 r. grupy ekspertów wysokiego szczebla ds. zrównoważonego finansowania: „Finansowanie zrównoważonej gospodarki europejskiej”.

zawrzeć odniesienia do kwestii zrównoważonego rozwoju w swoich wytycznych dotyczących „Oświadczenia dotyczącego wskaźnika referencyjnego”, w których należy wyraźnie wskazać, w jaki sposób kwestie zrównoważonego rozwoju (kwestie ESG), w tym przejście na gospodarkę niskoemisyjną, znajdują odzwierciedlenie w metodzie opracowywania wskaźnika referencyjnego.

Grupa ekspertów wysokiego szczebla zwróciła uwagę, że indeksy i wskaźniki referencyjne mają pośredni, ale istotny wpływ na inwestycje. Wielu inwestorów stosuje wskaźniki referencyjne, w szczególności przy alokacji portfela i mierzeniu wyników produktów finansowych. Choć podmioty opracowujące indeksy tworzą szeroką gamę indeksów mających na celu uwzględnienie kwestii zrównoważonego rozwoju i klimatu, ich znaczenie w ogólnej alokacji portfela pozostaje ograniczone.

Aby kontynuować działania grupy ekspertów wysokiego szczebla oraz aby wnieść wkład w szersze działania na rzecz powiązania finansowania z potrzebami planety i społeczeństwa, Komisja opublikowała w dniu 8 marca 2018 r. **Plan działania na rzecz finansowania zrównoważonego wzrostu gospodarczego**¹⁰. W tym planie działania Komisja ogłosiła przyszłe środki służące zwiększeniu przejrzystości metod określania wskaźników referencyjnych pod względem ESG oraz inicjatywę wprowadzenia norm dotyczących metody opracowywania wskaźników referencyjnych niskoemisyjności w Unii.

Wspólne normy dotyczące wskaźników referencyjnych niskoemisyjności mogą przyczynić się do wyeliminowania ryzyka „pseudoekologicznego marketingu” polegającego na tym, że wszystkie indeksy niskoemisyjności są propagowane w równym stopniu jako użyteczne dla środowiska, mimo że mają różne cechy. Ponadto różne poziomy przejrzystości metody pod względem ESG utrudniają uczestnikom rynku porównywanie indeksów celem wyboru odpowiednich wskaźników referencyjnych dla ich strategii inwestycyjnej.

W celu rozwiązania zidentyfikowanych problemów w niniejszym wniosku proponuje się zmianę rozporządzenia w sprawie wskaźników referencyjnych. Ustanawia się w nim dwie kategorie wskaźników referencyjnych: (i) wskaźniki referencyjne niskoemisyjności oraz (ii) wskaźniki referencyjne pozytywnego wpływu na emisyjność.

- **Spójność z przepisami obowiązującymi w tej dziedzinie polityki**

Wniosek zmieni rozporządzenie w sprawie wskaźników referencyjnych poprzez wprowadzenie zasad dotyczących ustanawiania i opracowywania wskaźników referencyjnych niskoemisyjności i pozytywnego wpływu na emisyjność. Jest on zgodny z celem rozporządzenia w sprawie wskaźników referencyjnych, które ma zapewnić, aby wskaźniki referencyjne dokładnie i rzetelnie odzwierciedlały realia gospodarcze oraz aby były zrozumiałe dla wszystkich zainteresowanych stron, a tym samym przyczyniały się do wysokiego poziomu ochrony konsumentów i inwestorów. Wniosek wprowadza dalsze wymogi dotyczące zagwarantowania przejrzystości metody opracowywania nowych kategorii wskaźników referencyjnych, aby zwiększyć ich porównywalność i umożliwić lepsze podejmowanie decyzji przez podmioty zarządzające portfelem.

- **Spójność z innymi obszarami polityki Unii**

Wniosek stanowi uzupełnienie istniejącej polityki UE w dziedzinie środowiska i klimatu, zwiększając przejrzystość metod opracowywania wskaźników referencyjnych pod względem ESG i wprowadzając zharmonizowane zasady dotyczące wskaźników referencyjnych

¹⁰ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów: Plan działania: finansowanie zrównoważonego wzrostu gospodarczego (COM(2018) 97 final).

niskoemisyjności, które powinny prowadzić do skuteczniejszego ukierunkowania inwestycji na aktywa zrównoważone.

Niniejszy wniosek należy do pakietu środków dotyczących zrównoważonego finansowania, będącego priorytetowym działaniem w ramach projektu dotyczącego unii rynków kapitałowych. Projekt ten obejmuje środki służące wykorzystaniu potencjału technologii finansowej jako katalizatora zmian oraz zaangażowaniu prywatnego kapitału w zrównoważone inwestycje. Przyczynia się do rozwoju i większej integracji rynków kapitałowych, ułatwiając inwestorom korzystanie z jednolitego rynku przy podejmowaniu świadomych decyzji.

Niniejszy wniosek jest również częścią bardziej kompleksowej strategii UE służącej realizacji unijnej agendy na rzecz klimatu i zrównoważonego rozwoju oraz uwzględnia unijne cele w zakresie energii i klimatu na lata 2014–2020, takie jak polityka czystego powietrza, pakiet dotyczący gospodarki o obiegu zamkniętym, strategia na rzecz unii energetycznej, w tym pakiet „Czysta energia dla wszystkich Europejczyków” i strategia UE w zakresie przystosowania się do zmiany klimatu.

Niniejszy wniosek jest zgodny z przeglądem Europejskiego Systemu Nadzoru Finansowego¹¹, w którym przewiduje się, że Europejski Urząd Nadzoru Bankowego,¹² Europejski Urząd Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych¹³ oraz Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych¹⁴ będą uwzględniać ryzyko związane z czynnikami z zakresu ochrony środowiska, polityki społecznej i ładu korporacyjnego podczas wykonywania swoich zadań, tak aby działania na rynku finansowym były bardziej spójne z celami zrównoważonego rozwoju. Wreszcie niniejszy wniosek jest zgodny z wnioskiem Komisji dotyczącym ogólnoeuropejskiego indywidualnego produktu emerytalnego (OIPE), w którym również przewidziano obowiązek ujawnienia szeregu informacji dotyczących czynników z zakresu ochrony środowiska, polityki społecznej i ładu korporacyjnego¹⁵.

2. PODSTAWA PRAWNA, POMOCNICZOŚĆ I PROPORCJONALNOŚĆ

• Podstawa prawna

Art. 114 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) upoważnia Parlament Europejski i Radę do przyjęcia środków dotyczących zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, które odnoszą się do

¹¹ Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenia (UE) nr 1093/2010, 1094/2010, 1095/2010, 345/2013, 346/2013, 600/2014, 2015/760, 2016/1011, 2017/1129 (COM(2017) 536 final).

¹² Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylecia decyzji Komisji 2009/78/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12).

¹³ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylecia decyzji Komisji 2009/79/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 48).

¹⁴ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylecia decyzji Komisji 2009/77/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 84).

¹⁵ Wniosek Komisji dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ogólnoeuropejskiego indywidualnego produktu emerytalnego (OIPE) (COM(2017) 343 final).

ustanowienia i funkcjonowania rynku wewnętrznego. Art. 114 TFUE umożliwia UE wprowadzanie środków w celu eliminowania obecnych przeszkód w korzystaniu z podstawowych wolności oraz w celu zapobiegania pojawianiu się takich przeszkód, między innymi barier utrudniających podmiotom gospodarczym, w tym inwestorom, pełne korzystanie z rynku wewnętrznego.

Brak zharmonizowanych unijnych zasad dotyczących wskaźników referencyjnych niskoemisyjności spowodował powstanie rozbieżnych norm dotyczących tych wskaźników referencyjnych, co może prowadzić do nieporozumień wśród inwestorów i nieoptymalnego wyboru indeksów służących mierzeniu wyników funduszy i produktów niskoemisyjnych. Zgodnie z art. 114 TFUE UE ma prawo do działania w celu (i) zapewnienia funkcjonowania rynku wewnętrznego w odniesieniu do indeksów niskoemisyjnych wykorzystywanych do pomiaru wyników portfeli inwestycji niskoemisyjnych, (ii) ograniczenia przeszkód w sprawnym funkcjonowaniu rynku wewnętrznego oraz (iii) ułatwienia inwestycji transgranicznych w zrównoważone działania w całej Unii.

- **Pomocniczość (w przypadku kompetencji niewyłącznych)**

Wniosek Komisji dotyczący zmiany rozporządzenia w sprawie wskaźników referencyjnych jest zgodny z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE), na podstawie którego Unia podejmuje działania tylko wówczas i tylko w takim zakresie, w jakim cele zamierzonego działania nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na rozmiary lub skutki proponowanego działania możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Unii.

Choć niektóre wskaźniki referencyjne mają charakter krajowy, stosowanie wskaźników referencyjnych w umowach i produktach finansowych często ma wymiar transgraniczny. Pomimo że działanie na poziomie krajowym w odniesieniu do indeksu może przyczynić się do jego właściwego dopasowania do szczególnych uwarunkowań krajowych, to istnieje ryzyko pominięcia wymiaru transgranicznego, co może ostatecznie doprowadzić do istnienia mozaiki rozbieżnych przepisów, a przez to do powstania nierównych warunków działania na jednolitym rynku i stosowania niespójnego podejścia w całej UE. Działania na poziomie krajowym byłyby również niezgodne z celami rozporządzenia w sprawie wskaźników referencyjnych, które ma służyć harmonizacji przepisów regulujących tworzenie i stosowanie wskaźników referencyjnych w całej Unii. Problem ten został dostrzeżony przez grupę G-20 i Radę Stabilności Finansowej, które zleciły IOSCO przygotowanie globalnego zbioru zasad mających zastosowanie do finansowych wskaźników referencyjnych. Zmiana rozporządzenia w sprawie wskaźników referencyjnych może przyczynić się do wzmocnienia jednolitego rynku poprzez poprawę wspólnych ram w zakresie wiarygodnych i odpowiednio wykorzystywanych wskaźników referencyjnych w różnych państwach członkowskich.

- **Proporcjonalność**

Proponowana zmiana rozporządzenia w sprawie wskaźników referencyjnych jest proporcjonalna, zgodnie z wymogami art. 5 ust. 4 TUE. Dotyczy ona tych indeksów, które uwzględniają kwestie zrównoważonego rozwoju, w szczególności indeksów niskoemisyjności. Niniejszy wniosek dotyczy tylko podmiotów opracowujących takie indeksy.

We wniosku zastosowano podejście proporcjonalne, zapewniając, aby nowe obowiązki zostały nałożone na administratorów wskaźników referencyjnych, którzy już podlegają podobnym wymogom na podstawie rozporządzenia w sprawie wskaźników referencyjnych.

Obciążenie administracyjne nie ulegnie zatem nieproporcjonalnemu zwiększeniu. Ponadto w niektórych przypadkach obciążenie administratorów wskaźników referencyjnych niskoemisyjności może się nawet zmniejszyć, ponieważ we wniosku przedstawiono jasne i zharmonizowane przepisy dotyczące takich wskaźników, co może zmniejszyć koszty sporządzania wewnętrznych strategii.

- **Wybór instrumentu**

Zmiana rozporządzenia w sprawie wskaźników referencyjnych jest najbardziej odpowiednim instrumentem prawnym do wprowadzenia przepisów dotyczących ujawniania informacji ESG oraz zharmonizowanych minimalnych norm dotyczących wskaźników referencyjnych niskoemisyjności w całej Unii z uwagi na transgraniczny charakter wielu wskaźników referencyjnych. Wybór rozporządzenia, które jest bezpośrednio stosowane, bez potrzeby przyjmowania przepisów krajowych, ograniczy możliwość podjęcia przez właściwe organy na szczeblu krajowym rozbieżnych środków, a także zapewni jednolite podejście i zwiększy pewność prawa w całej UE.

3. WYNIKI OCEN EX POST, KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI I OCEN SKUTKÓW

- **Konsultacje z zainteresowanymi stronami**

W grudniu 2016 r. utworzono grupę ekspertów wysokiego szczebla, która miała pomóc w opracowaniu unijnej strategii zrównoważonego finansowania w drodze zaleceń; w połowie lipca 2017 r. grupa opublikowała swoje sprawozdanie okresowe „Finansowanie zrównoważonej gospodarki europejskiej”, a w dniu 18 lipca 2017 r. przedstawiła je podczas spotkania z zainteresowanymi stronami, po którym przeprowadzono ankietę konsultacyjną. Podsumowanie odpowiedzi uzyskanych w trakcie konsultacji zostało opublikowane wraz ze sprawozdaniem końcowym grupy ekspertów wysokiego szczebla dotyczącym finansowania zrównoważonej gospodarki europejskiej w dniu 31 stycznia 2018 r. Dokument ten stanowi podsumowanie odpowiedzi respondentów, szczególnie na temat roli wskaźników referencyjnych ESG.

Ponadto Komisja przeprowadziła konsultacje z niektórymi zainteresowanymi stronami w zakresie: (i) konieczności harmonizacji norm dotyczących metod na poziomie europejskim; (ii) barier w stosowaniu indeksów niskoemisyjności; oraz (iii) kluczowych elementów, które należy uwzględnić w metodzie opracowywania wskaźników referencyjnych niskoemisyjności. Poniżej przedstawiono podsumowanie opinii zainteresowanych stron.

Ukierunkowane rozmowy z zainteresowanymi stronami

Przeprowadzono rozmowy ze zróżnicowaną grupą zainteresowanych stron, w tym respondentami z sektora zarządzania aktywami, administratorami wskaźników referencyjnych, podmiotami zajmującymi się infrastrukturą rynkową, podmiotami bankowymi i grupami interesu/ośrodkami analitycznymi.

Rozmowy ujawniły, że podmioty zarządzające aktywami na ogół stosują dwa rodzaje indeksów niskoemisyjności, tj. „podstawowy indeks niskoemisyjności” i „czysty indeks niskoemisyjności”. Podmioty zarządzające aktywami postrzegają indeksy niskoemisyjności jako narzędzie zarządzania ryzykiem ewentualnych interwencji regulacyjnych w przyszłości mogących prowadzić do powstania aktywów „osieroconych”. Koncentrują się one w dużej mierze na indeksach „o obniżonej emisyjności”. Indeksy te tworzy się w oparciu

o standardowy lub „macierzysty” wskaźnik referencyjny, usuwając przedsiębiorstwa o stosunkowo wysokiej emisyjności lub obniżając ich wagę.

Podmioty opracowujące indeksy niskoemisyjności dążą do zmniejszenia całkowitego śladu węglowego portfela bazowego będącego podstawą indeksu w porównaniu ze standardowymi indeksami, w przypadku których wagi opierają się na kapitalizacji rynkowej. Na przykład ich celem może być zmniejszenie śladu węglowego o 40 % w porównaniu z indeksem standardowym („macierzystym”). Podmioty opracowujące indeksy „czyste” twierdzą, że podstawowe indeksy „o obniżonej emisyjności” nie są zgodne z celami 2 °C zawartymi w porozumieniu klimatycznym z Paryża; opowiadają się one za bardziej rygorystyczną metodą wyboru składników wskaźnika referencyjnego, np. opartą na współczynniku wpływu na emisyjność.

Rozmowy ujawniły również znaczne różnice w sposobie mierzenia śladu węglowego przez podmioty opracowujące indeksy. Większość podmiotów opracowujących indeksy podstawowe zazwyczaj analizuje emisje dwutlenku węgla pochodzące bezpośrednio z działalności produkcyjnej przedsiębiorstwa („emisje zakresu 1”) oraz emisje pośrednie związane z dostarczaniem surowców lub innymi „nakładami” nabytymi przez przedsiębiorstwo działające na rynku wyższego szczebla w celu wytworzenia produktów lub świadczenia usług („emisje zakresu 2”). Przedstawiciele podmiotów opracowujących indeksy „czyste” uważają jednak, że takie podejście jest niewystarczające do odzwierciedlenia śladu węglowego przedsiębiorstwa, ponieważ całkowicie pomija się emisje spowodowane przez klientów przedsiębiorstwa („emisje zakresu 3”).

Kwestionariusz

Podmioty zarządzające aktywami, zakłady reasekuracji, podmioty opracowujące wskaźniki referencyjne i jedno stowarzyszenie bankowe udzieliły odpowiedzi na pytania o przydatność zharmonizowanych norm dotyczących metody opracowywania indeksów niskoemisyjności.

Respondenci twierdzili, że nie korzystają z indeksu niskoemisyjności, ponieważ: (i) obecne metody nie odzwierciedlają wszystkich źródeł emisyjności; (ii) ich klienci (inwestorzy) nie mają zaufania do metody stosowanej w przypadku dostępnych indeksów niskoemisyjności; oraz (iii) brakuje indeksów niskoemisyjności odzwierciedlających ich podejście do inwestycji i ich styl inwestowania.

Respondenci zauważyli, że opracowanie zharmonizowanych norm dotyczących metody opracowywania indeksów niskoemisyjności na poziomie UE ma swoją wartość, oraz podkreślili znaczenie wiarygodnych danych o pośrednich emisjach dwutlenku węgla pochodzących od użytkowników lub dostawców przedsiębiorstwa.

Na pytanie o główne cechy indeksów niskoemisyjności większość respondentów zauważyło, że w ocenie emisji dwutlenku węgla należy uwzględnić emisje zakresu 3. Niektórzy respondenci zauważyli, że metodę opracowywania indeksu niskoemisyjności należy dostosować do ewentualnej przyszłej taksonomii UE. Niektórzy respondenci odnosili się jednak sceptycznie do sporządzenia zharmonizowanych metod na poziomie UE, powołując się na obawy dotyczące dostępnych danych, niejasnego związku między śladem węglowym i ryzykiem środowiskowym a skutkami finansowymi (np. ryzyko przejścia) oraz retrospektywnego charakteru większości metod.

• Gromadzenie i wykorzystanie wiedzy eksperckiej

Wniosek opiera się na sporządzonym przez grupę ekspertów wysokiego szczebla sprawozdaniu w sprawie zrównoważonego finansowania, w którym zaleca się podjęcie działań służących zwiększeniu przejrzystości i poprawie wytycznych w zakresie wskaźników referencyjnych rynku finansowego. W niniejszym wniosku starannie rozważono również

uwzględnienie innych zaleceń grupy ekspertów wysokiego szczebla, na przykład dotyczących ujawniania informacji i systematyki w odniesieniu do tego, co uznaje się za zrównoważone.

Wniosek opiera się również na badaniu „Defining »green« in the context of green finance” [Definiowanie ekologiczności w kontekście ekologicznego finansowania] zleconym przez Komisję w 2017 r. W badaniu przedstawiono:

- przegląd i analizę ogólnościowych starań zmierzających do zdefiniowania „ekologiczności” w przypadku ekologicznych obligacji, kredytów i akcji notowanych na rynku regulowanym;
- środki i zakres identyfikowania ekologicznych aktywów i działań poprzez definicje pojęciowe, systematyki, metody ratingowe i inne mechanizmy oraz konieczność ich odzwierciedlenia w metodach wykorzystywanych do konstruowania ekologicznych wskaźników referencyjnych i funduszy;
- porównanie znacznych różnic w metodach stosowanych do tworzenia indeksów ekologicznych akcji i ekologicznych obligacji.

W celu przygotowania aktów delegowanych z parametrami metody doboru aktywów bazowych stanowiących podstawę indeksów niskoemisyjności i pozytywnego wpływu na emisyjność Komisja oprze się na opinii ustanowionej przez Komisję grupy ekspertów technicznych ds. zrównoważonego finansowania.

• **Ocena skutków**

Zgodnie ze swoją polityką lepszego stanowienia prawa Komisja przeprowadziła ocenę skutków alternatywnych wariantów polityki.

W ramach oceny skutków przeanalizowano ogólne opcje strategiczne, które obejmowały następujące warianty:

- (1) brak działań UE (wariant 1);
- (2) zwiększenie przejrzystości metody i ustanowienie minimalnych norm dotyczących indeksów „o obniżonej emisyjności” lub indeksów „niskoemisyjności”¹⁶ – podejście ogólne z minimalną harmonizacją (wariant 2);
- (3) zharmonizowane przepisy UE dotyczące „czystych” indeksów niskoemisyjności lub indeksów „pozytywnego wpływu na emisyjność”, które są zgodne z celem 2 °C – podejście specjalistyczne ze szczegółowym zbiorem przepisów (wariant 3);
- (4) minimalne normy dotyczące harmonizacji metody opracowywania indeksów niskoemisyjności i indeksów „pozytywnego wpływu na emisyjność” (wariant 4, podwariant a) lub zharmonizowane przepisy UE dotyczące różnych rodzajów indeksów niskoemisyjności – kompleksowe podejście regulacyjne (wariant 4, podwariant b)

W ramach wariantu 1 z upływem czasu prawdopodobnie nastąpiłaby dalsza fragmentacja rynku, a odpowiednie koszty wyszukiwania ponoszone przez inwestorów pozostałyby

¹⁶ Indeksy te są zwykle konstruowane poprzez przyjęcie standardowego wskaźnika referencyjnego, na przykład S&P 500 lub NASDAQ 100, oraz usunięcie przedsiębiorstw o stosunkowo dużym śladzie węglowym lub zmniejszenie ich wagi. Więcej informacji znajduje się w załączniku 9 do oceny skutków [link].

wysokie. Inwestorzy, którzy chcieliby zainwestować w aktywa mające realne skutki i będące dostosowane do celu 2 °C, nadal nie dysponowałyby odpowiednimi narzędziami (wskaźnikami referencyjnymi) do oceny wyników swoich niskoemisyjnych funduszy lub portfeli. Brak harmonizacji metod opracowywania indeksów niskoemisyjności nadal miałby wpływ na ich porównywalność i adekwatność. Ponadto przedsiębiorstwa nie mieliby zachęt do dostosowywania swoich strategii do celów klimatycznych.

Wariant 2 mógłby zwiększyć przejrzystość metody opracowywania wskaźników referencyjnych i przyczynić się do dostosowania niektórych jej elementów. W ramach tego wariantu inwestorzy otrzymywaliby szczegółowe informacje na temat uwzględniania parametrów związanych z klimatem, opis składników wskaźnika referencyjnego oraz kryteria ich doboru i ważenia. Ten wariant byłby stosunkowo prosty do przyjęcia dla administratorów wskaźników referencyjnych i względnie opłacalny, ponieważ wymagałby od administratorów wskaźników referencyjnych jedynie zachowania minimalnych norm dotyczących stosowanej przez nich metody i dawałby im pewną elastyczność w dodawaniu innych elementów/kryteriów. Taka zharmonizowana metoda miałaby jednak zastosowanie wyłącznie do segmentu indeksów niskoemisyjności, które nie zakładają zgodności z celem 2 °C, a zatem nie mogą w znaczący sposób przyczynić się do polityki łagodzenia zmiany klimatu poprzez jasne określenie na poziomie UE, czym są zrównoważone aktywa/inwestycje. W związku z tym wariant ten nie jest dostosowany do pełnego osiągnięcia celów UE w zakresie zrównoważonego rozwoju.

W ramach wariantu 3 Komisja stworzyłaby zharmonizowany zestaw zasad obejmujących „czyste” indeksy niskoemisyjności lub indeksy „pozytywnego wpływu na emisyjność”¹⁷. Indeksy te pozwalałyby podmiotom zarządzającym aktywami/inwestorom instytucjonalnym właściwie śledzić/oceniać wyniki swoich funduszy dobranych zgodnie z celem 2 °C określonym w porozumieniu klimatycznym z Paryża i wykazywać zgodność z taką strategią inwestycyjną wobec swoich klientów/beneficjentów. W przeciwieństwie do wariantu 2 metoda ta umożliwia włączenie aktywów przedsiębiorstw, które w znacznym stopniu przyczyniają się do zmniejszenia emisji, tym samym ukierunkowując większą liczbę przepływów inwestycyjnych na takich emitentów¹⁸. „Czyste” indeksy niskoemisyjności mogą jednak koncentrować inwestycje tylko w niektórych sektorach i nie są postrzegane jako odpowiednie do budowy podstawowego portfela akcji przez dużą grupę zainteresowanych stron, co powoduje ryzyko ograniczonego rynkowego zastosowania takiego wskaźnika referencyjnego.

W ramach wariantu 4 wprowadzono by zharmonizowane zasady dotyczące (1) standardowych indeksów „o obniżonej emisyjności” lub „niskoemisyjności” oraz (2) „czystych” indeksów niskoemisyjności lub indeksów „pozytywnego wpływu na emisyjność”. W związku z tym wariant ten ma zastosowanie do szerszego zakresu indeksów niż warianty 2 lub 3. Umożliwiłoby to inwestorom instytucjonalnym i podmiotom zarządzającym aktywami właściwe śledzenie/ocenę wyników większej liczby rodzajów funduszy niskoemisyjności oraz zapewnia stosunkowo duży wybór narzędzi, aby wykazać ich zgodność z preferencjami klientów w zakresie niskoemisyjności.

Przeanalizowano dwa różne podwarianty tego rozwiązania.

¹⁷ Do indeksów tych dobierane są zazwyczaj przedsiębiorstwa z całego spektrum inwestycyjnego przyczyniające się do znacznego zmniejszenia śladu węglowego w oparciu o takie współczynniki, jak współczynnik wpływu na emisyjność („CIR”). Szczegółowe wyjaśnienie znajduje się w załączniku 9 do oceny skutków.

¹⁸ Wyjaśnienie znajduje się w załączniku 9 do oceny skutków [link].

Podwariant 4a (wariant preferowany): zgodnie z podejściem stosowanym w tym podwariancie nowe ramy wprowadzałyby minimalne normy harmonizacji metody opracowywania indeksów niskoemisyjności i indeksów „pozytywnego wpływu na emisyjność”. W ramach tego wariantu ustalone zostałyby minimalne kluczowe elementy metody określania wskaźników referencyjnych o obniżonej emisyjności i wskaźników referencyjnych „pozytywnego wpływu na emisyjność” oraz podane zostałyby normy dotyczące kryteriów i metod doboru i ważenia aktywów bazowych stanowiących podstawę wskaźnika referencyjnego oraz obliczania śladu węglowego i oszczędności emisji związanych z aktywami bazowymi, wykorzystując istniejące europejskie metody zatwierdzone przez Komisję i w dużej mierze stosowane przez przedsiębiorstwa do obliczania ich efektywności środowiskowej, na przykład ślad środowiskowy produktów i ślad środowiskowy organizacji¹⁹.

Podwariant 4b: w tym podwariancie wprowadzono by ustalenia dotyczące maksymalnej harmonizacji, w ramach której metoda opracowywania dwóch nowo wprowadzonych kategorii wskaźników referencyjnych jest w pełni zharmonizowana w oparciu o szczegółowy i obszerny zestaw zasad określonych na poziomie 1 i doprecyzowanych szczegółowymi wymogami na poziomie 2. Zgodnie z tymi zasadami ustanowione zostałyby szczegółowe kryteria doboru i ważenia aktywów bazowych stanowiących podstawę wskaźników referencyjnych niskoemisyjności i pozytywnego wpływu na emisyjność. Takie podejście umożliwiałoby wysoki stopień porównywalności metod tworzenia nowych kategorii wskaźników referencyjnych. Administratorom wskaźników referencyjnych brakowałoby jednak pewnej elastyczności w projektowaniu metody i ponoszą oni znaczne koszty przestrzegania nowych rygorystycznych wymogów przewidzianych prawem UE.

W podwariancie 4a inwestorzy korzystaliby z nieco mniejszego stopnia porównywalności metod opracowywania wskaźników referencyjnych, jednak administratorzy wskaźników referencyjnych zachowaliby znaczną elastyczność w opracowywaniu wzoru obliczania swojej metody. Ogólnie rzecz ujmując, takie podejście umożliwiłoby uczestnikom rynku tworzenie nowych strategii rozwiązywania problemów związanych z ochroną środowiska. Ponadto administratorzy wskaźników referencyjnych będą ponosić niewielkie koszty dostosowywania własnych ustanowionych metod do minimalnych norm przewidzianych w prawie UE.

Ten podwariant jest również zgodny z innymi wnioskami Komisji w zakresie zrównoważonego finansowania²⁰, ponieważ może on służyć poprawie jakości informacji przekazywanych inwestorom indywidualnym przez podmioty zarządzające aktywami zgodnie z celem inwestycyjnym. Podobnie jak w wariantie 3, w podwariancie 4a można również ukierunkować więcej inwestycji na przedsiębiorstwa z sektorów wysoce emisyjnych, mające znaczny wpływ na ograniczenie emisji. Istnieje jednak szereg wyzwań związanych z tym wariantem, tj.: (i) dostępne dane nie są stabilne i zazwyczaj nie są kompletne; (ii) porównanie emisyjności przedsiębiorstw z różnych sektorów może być skomplikowane; oraz (iii) istnieje potencjalne ryzyko, że ustanowienie zharmonizowanych metod może hamować innowacyjność.

Komisja przewiduje, że preferowany wariant będzie miał następujące skutki o charakterze gospodarczym, środowiskowym i społecznym:

Zharmonizowane normy UE dotyczące przejrzystych metod określania indeksów niskoemisyjności i pozytywnego wpływu na emisyjność, w połączeniu z na ogół większą szczegółowością ujawnianych informacji ESG w przypadku innych wskaźników

¹⁹ Zalecenie 179/2013 przyjęte przez Kolegium w dniu 9 kwietnia 2013 r. i opublikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej w dniu 4 maja 2013 r.

²⁰ LINK do innych tekstów z pakietu majowego.

referencyjnych, będą mieć następujące skutki o charakterze gospodarczym: (i) ograniczą asymetrię informacji między inwestorami a podmiotami opracowującymi indeksy, ponieważ podmioty zarządzające aktywami i zarządzające portfelem będą mieć wszystkie informacje niezbędne do wyboru indeksu niskoemisyjności lub pozytywnego wpływu na emisyjność odzwierciedlającego ich styl inwestowania; (ii) zmniejszą obecną fragmentację rynku, ponieważ metody opracowywania indeksów niskoemisyjności nie zostały jeszcze ujednolicone; oraz (iii) poprawią jakość i porównywalność informacji dotyczących klimatu, ujawnianych przez przedsiębiorstwa, które uzyskają zachęty do ujawnienia tych informacji na potrzeby uwzględnienia ich w indeksie. W związku z tym stosowanie zharmonizowanych norm UE dotyczących przejrzystych metod doprowadzi do stworzenia wskaźników referencyjnych, które będą lepiej służyć pomiarowi wyników portfela lub produktu finansowego zgodnego, odpowiednio, z „niskoemisyjną” strategią inwestycyjną lub ze strategią inwestycyjną „celu 2 °C”.

Pod względem **skutków środowiskowych** finansowanie zostanie stosunkowo szybko przekierowane na aktywa i projekty uwzględniające cele zrównoważonego rozwoju, mające pozytywne skutki pod względem emisji gazów cieplarnianych i przyczyniające się do realizacji założeń porozumienia klimatycznego z Paryża. Z tego powodu harmonizacja norm i ujawnienie metody opracowywania różnych rodzajów wskaźników niskoemisyjności i pozytywnego wpływu na emisyjność zapewnią inwestorom realizującym różne strategie niskoemisyjne odpowiednie narzędzia do oceny spójności między ich funduszami/portfelami a wybranym wskaźnikiem referencyjnym oraz umożliwią im lepsze śledzenie/mierzenie wyników względem odpowiedniego wskaźnika referencyjnego niskoemisyjności.

Wniosek nie ma żadnych istotnych bezpośrednich lub pośrednich **skutków społecznych**.

We wniosku uwzględniono opinie (opinię pozytywną z zastrzeżeniami wydaną w dniu 14 maja 2018 r. oraz dwie poprzednie opinie negatywne) wydane przez Radę ds. Kontroli Regulacyjnej. We wniosku i zmienionej ocenie skutków odniesiono się do uwag Rady ds. Kontroli Regulacyjnej, która stwierdziła, że konieczne są korekty przed podjęciem dalszych działań związanych z opisywaną inicjatywą ([link](#)).

W swoich uwagach Rada ds. Kontroli Regulacyjnej zasugerowała, że w ocenie skutków nie uwzględniono należycie ryzyka związanego z nałożeniem na administratorów wskaźników referencyjnych niskoemisyjności wymogu stosowania systematyki. Rada wyraziła również zastrzeżenia, że w odniesieniu do przyszłego opracowywania metody tworzenia wskaźników referencyjnych niskoemisyjności ocena skutków nie uwzględnia w wystarczającym stopniu kwestii kosztów po stronie administratorów i użytkowników tych wskaźników referencyjnych.

W reakcji na zastrzeżenia Rady Komisja zniosła obowiązek stosowania przez administratorów wskaźników referencyjnych niskoemisyjności i pozytywnego wpływu na emisyjność systematyki UE przy opracowywaniu parametrów metody doboru aktywów bazowych i przestrzegania obowiązków w zakresie ujawniania informacji. Ponadto niniejszy wniosek został dodatkowo skorygowany w celu należytego uwzględnienia kwestii kosztów przy opracowywaniu metody tworzenia wskaźników referencyjnych niskoemisyjności i pozytywnego wpływu na emisyjność. Komisja będzie uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych, które określą jedynie minimalne normy dotyczące zharmonizowanych metod tworzenia wskaźników referencyjnych niskoemisyjności i pozytywnego wpływu na emisyjność. Dlatego też akty delegowane nie będą wprowadzać w pełni zharmonizowanych metod, a raczej kryteria minimalne, pozostawiając w ten sposób niezbędną elastyczność administratorom wskaźników referencyjnych. Koszty przestrzegania przepisów będą zatem ograniczone.

- **Prawa podstawowe**

Wniosek respektuje prawa podstawowe oraz jest zgodny z zasadami uznanymi w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, przy uwzględnieniu zobowiązania, że zrównoważona środowiskowo działalność gospodarcza musi być prowadzona z poszanowaniem minimalnych gwarancji w zakresie polityki społecznej, ładu korporacyjnego i etyki.

Wolność wypowiedzi i informacji oznacza wymóg poszanowania wolności mediów. Proponowane rozporządzenie powinno być interpretowane i stosowane zgodnie z tym prawem podstawowym. Osoba, która w ramach swojej działalności dziennikarskiej jedynie publikuje wskaźnik referencyjny niskoemisyjności lub wskaźnik referencyjny pozytywnego wpływu na emisyjność bądź nawiązuje do tych wskaźników, ale nie sprawuje kontroli nad udostępnianiem danego wskaźnika, nie powinna zatem podlegać wymogom nałożonym na mocy niniejszego rozporządzenia na administratorów wskaźników. Gwarantuje to dziennikarzom swobodę działania, gdy w ramach swojej pracy informują o rynkach finansowych i towarowych. Definicja administratora wskaźnika została w związku z tym wąsko sformułowana, tak by zagwarantować, że obejmuje ona udostępnianie wskaźnika, ale jej zakresem nie jest objęta działalność dziennikarska.

4. WPLYW NA BUDŻET

Nie przewiduje się, aby przedmiotowa inicjatywa miała wpływ na budżet UE. Wymogi dotyczące wskaźników referencyjnych niskoemisyjności i pozytywnego wpływu na emisyjność będą uzupełnieniem istniejących już wymogów dotyczących administratorów wskaźników referencyjnych i dlatego nie będą mieć one istotnego wpływu na koszty ponoszone przez właściwe organy nadzoru, biorąc pod uwagę ich obecne możliwości i zasoby wynikające z rozporządzenia w sprawie wskaźników referencyjnych.

5. POZOSTAŁE ELEMENTY

- **Plany wdrożenia i monitorowanie, ocena i sprawozdania**

Po upływie jednego roku od momentu, gdy instrument prawny stanie się skuteczny, Komisja ustanowi program monitorowania wyników, rezultatów i skutków przedmiotowej inicjatywy. W programie monitorowania zostaną określone środki gromadzenia danych i innych niezbędnych dowodów. Po upływie pięciu lat od wdrożenia tych środków przewiduje się ocenę. Ocena ma na celu sprawdzenie, między innymi, na ile środki są skuteczne i efektywne pod względem osiągnięcia celów przedstawionych w niniejszej ocenie skutków, oraz ustalenie, czy zachodzi potrzeba przyjęcia nowych środków lub wprowadzenia zmian.

Poniżej przedstawiono szczegółowe kluczowe wskaźniki efektywności do pomiaru poziomu wdrożenia wskaźników referencyjnych niskoemisyjności i pozytywnego wpływu na emisyjność oraz ich udziału w realizacji celów wskazanych w planie działania dotyczącym finansowania zrównoważonego wzrostu gospodarczego i w rozwiązywaniu problemów nakreślonych w sekcji 1 niniejszego uzasadnienia:

- zmiana liczby i wielkości funduszy/portfeli uwzględniających wskaźniki referencyjne niskoemisyjności i pozytywnego wpływu na emisyjność;
- liczba skarg otrzymanych przez Komisję od użytkowników wskaźników referencyjnych niskoemisyjności i pozytywnego wpływu na emisyjność;
- koszty opracowania wskaźników referencyjnych niskoemisyjności i pozytywnego wpływu na emisyjność;

- sporządzone na podstawie rozporządzenia w sprawie wskaźników referencyjnych sprawozdanie Komisji zawierające przegląd funkcjonowania i skuteczności wskaźników referencyjnych niskoemisyjności oraz prawidłowości ich nadzoru (klauzula przeglądowa określona w art. 54).

Szczegółowe objaśnienia poszczególnych przepisów wniosku

W art. 1 ust. 1 wprowadza się do rozporządzenia w sprawie wskaźników referencyjnych definicje nowych kategorii wskaźników, mianowicie „wskaźnika referencyjnego niskoemisyjności” oraz „wskaźnika referencyjnego pozytywnego wpływu na emisyjność”.

W art. 1 ust. 2 wprowadza się zmianę art. 13 ust. 1 rozporządzenia w sprawie wskaźników referencyjnych („Przejrzystość metody”) poprzez dodanie nowej lit. d) do listy informacji, które administrator wskaźników musi opublikować lub udostępnić. W szczególności nowy obowiązek przewiduje, że oprócz innych informacji, które już trzeba ujawniać, administrator wskaźników referencyjnych lub rodziny wskaźników referencyjnych realizujących lub uwzględniających cele ESG będzie musiał przedstawić wyjaśnienie, jak kluczowe elementy metody odzwierciedlają czynniki ESG. Komisja jest uprawniona do doprecyzowania minimalnej zawartości takich ujawnianych informacji.

W art. 1 ust. 3 wprowadza się nowy rozdział 3A w tytule III rozporządzenia w sprawie wskaźników referencyjnych, zawierający jeden przepis (art. 19a) ustanawiający kluczowe wymogi mające zastosowanie do metody opracowywania wskaźników referencyjnych niskoemisyjności i pozytywnego wpływu na emisyjność (wymienione w nowo wprowadzanym załączniku). Początkowo Komisja rozważała wprowadzenie w pełni zharmonizowanego systemu dotyczącego metody tworzenia nowych kategorii wskaźników referencyjnych na podstawie kompleksowego zestawu zasad. Zgodnie z tym podejściem kluczowe elementy metody ustanowionej w niniejszym wniosku ustawodawczym należałoby doprecyzować poprzez szczegółowe wymogi dotyczące wyboru i wagi aktywów bazowych w aktach delegowanych przyjmowanych przez Komisję na podstawie porady grupy ekspertów. Dodatkowo wskazane akty delegowane miały zawierać wymóg, aby administratorzy wskaźników referencyjnych niskoemisyjności i pozytywnego wpływu na emisyjność, projektując parametry metody wyboru aktywów bazowych, wykorzystywali rozporządzenie w sprawie systematyki UE.

Jednak odnosząc się do obaw Rady ds. Kontroli Regulacyjnej dotyczących ewentualnych kosztów wiążących się z przyszłymi zmianami tak rygorystycznej metody, Komisja dostosowała niniejszy wniosek, zapewniając, aby uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych ograniczały się do doprecyzowania minimalnych norm dotyczących wskaźników referencyjnych niskoemisyjności i pozytywnego wpływu na emisyjność. Opowiedziano się za takim podejściem również dlatego, że może ono nadal zapewnić znaczny poziom porównywalności metod ustalania wskaźników referencyjnych niskoemisyjności. Jednocześnie administratorzy wskaźników referencyjnych nie muszą ponosić wysokich kosztów dostosowania swojej metody do normy UE oraz zachowują pewien stopień elastyczności w zakresie projektowania swoich metod. W bardziej ogólnym ujęciu podejście to umożliwia uczestnikom rynku wypracowywanie innowacyjnych strategii rozwiązywania problemów środowiskowych.

Uwzględniając obawy podniesione przez Radę w odniesieniu do ryzyka związanego z obowiązkowym stosowaniem systematyki przez administratorów wskaźników referencyjnych niskoemisyjności, niniejszy wniosek został dostosowany tak, aby akty delegowane zawierające minimalne normy dotyczące harmonizacji nie nakładały na administratorów wskaźników referencyjnych niskoemisyjności i pozytywnego wpływu na emisyjność wymogu stosowania systematyki UE w trakcie projektowania parametrów metody

doboru aktywów bazowych. Wskutek oddzielenia metody od systematyki UE administratorzy uzyskają niezbędny zakres potrzebnej im elastyczności.

W art. 1 ust. 4 wprowadza się zmianę art. 27 rozporządzenia w sprawie wskaźników referencyjnych („Oświadczenie dotyczące wskaźnika referencyjnego”) poprzez wprowadzenie nowego akapitu zawierającego wymóg, aby administratorzy wyjaśnili w oświadczeniu dotyczącym wskaźnika referencyjnego, jak odzwierciedla się czynniki z zakresu ochrony środowiska, polityki społecznej i ładu korporacyjnego w przypadku każdego opracowanego wskaźnika referencyjnego bądź każdej opracowanej rodziny wskaźników referencyjnych realizujących lub uwzględniających cele ESG. Komisja jest uprawniona do doprecyzowania, jakie informacje należy podać.

W ust. 5 wprowadza się nowy załącznik III do rozporządzenia w sprawie wskaźników referencyjnych, w którym określa się kluczowe wymogi dotyczące metody opracowywania wskaźników referencyjnych niskoemisyjności i pozytywnego wpływu na emisyjność oraz wymienia się elementy, które muszą ujawnić administratorzy, oraz procedurę postępowania w przypadku zmiany metody.

Zgodnie z art. 2 niniejsze rozporządzenie wejdzie w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY**zmieniające rozporządzenie (UE) 2016/1011 w odniesieniu do wskaźników referencyjnych niskoemisyjności i wskaźników referencyjnych pozytywnego wpływu na emisyjność**

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,
uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,
uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,
po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,
uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego²¹,
uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego²²,
stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,
a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 25 września 2015 r. Zgromadzenie Ogólne ONZ przyjęło nowe globalne ramy zrównoważonego rozwoju: Agendę na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030²³, a jej podstawowymi elementami są cele zrównoważonego rozwoju. Komunikat Komisji z 2016 r. dotyczący kolejnych kroków w kierunku zrównoważonej przyszłości Europy²⁴ wiąże cele zrównoważonego rozwoju z unijnymi ramami polityki w celu zapewnienia, by we wszystkich unijnych działaniach i inicjatywach politycznych – realizowanych zarówno w UE, jak i na całym świecie – od samego początku uwzględniano cele zrównoważonego rozwoju. W konkluzjach Rady Europejskiej z dnia 20 czerwca 2017 r.²⁵ potwierdzono zobowiązanie Unii i państw członkowskich do wdrożenia Agendy na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030 w pełny, spójny, kompleksowy, zintegrowany i skuteczny sposób i w ścisłej współpracy z partnerami i innymi zainteresowanymi stronami.
- (2) W 2015 r. Unia zawarła porozumienie klimatyczne z Paryża²⁶. W art. 2 lit. c) tego porozumienia wyznaczono cel zakładający podjęcie bardziej zdecydowanych działań w związku ze zmianą klimatu, między innymi przez zapewnienie spójności przepływów finansowych z ze ścieżką prowadzącą do niskiego poziomu emisji gazów cieplarnianych i rozwoju odpornego na zmianę klimatu.

²¹ Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

²² Dz.U. C [...] z [...], s. [...].

²³ *Przekształcamy nasz świat: Agenda na rzecz zrównoważonego rozwoju 2030* (ONZ 2015).

²⁴ COM(2016) 739 final.

²⁵ CO EUR 17, CONCL. 5.

²⁶ Dz.U. L 282 z 19.10.2016, s. 4.

- (3) Zrównoważony rozwój oraz przejście na niskoemisyjną, odporną na zmianę klimatu i bardziej zasobooszczędną gospodarkę o obiegu zamkniętym mają kluczowe znaczenie dla zapewnienia długoterminowej konkurencyjności gospodarki Unii. Zrównoważony rozwój jest od dawna centralnym elementem projektu, jakim jest Unia Europejska, a jego wymiar społeczny i środowiskowy znajduje potwierdzenie w Traktatach.
- (4) W marcu 2018 r. Komisja opublikowała „Plan działania: finansowanie zrównoważonego wzrostu gospodarczego”²⁷, w którym ustanowiła ambitną i kompleksową strategię dotyczącą zrównoważonego finansowania. Jednym z celów powyższego planu działania jest ukierunkowanie przepływów kapitału na zrównoważone inwestowanie celem osiągnięcia zrównoważonego wzrostu sprzyjającego włączeniu społecznemu.
- (5) W decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1386/2013/UE²⁸ wezwano do zwiększenia środków finansowych sektora prywatnego na wydatki dotyczące działań związanych ze środowiskiem i klimatem, w szczególności poprzez ustanowienie zachęt i metod pobudzających przedsiębiorstwa do mierzenia środowiskowych kosztów ich działalności i zysków z korzystania z usług środowiskowych.
- (6) Realizacja celów zrównoważonego rozwoju w Unii wymaga ukierunkowania przepływów kapitału na zrównoważone inwestycje. Ważne jest pełne wykorzystanie potencjału rynku wewnętrznego w celu osiągnięcia powyższych celów. W tym kontekście istotne jest usunięcie przeszkód utrudniających efektywny przepływ kapitału w kierunku zrównoważonych inwestycji na rynku wewnętrznym i zapobieganie powstawaniu takich przewidywanych przeszkód.
- (7) W rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1011²⁹ ustanowiono jednolite zasady dotyczące wskaźników referencyjnych w Unii i uwzględniono różne rodzaje wskaźników referencyjnych. Coraz większa liczba inwestorów realizuje strategię inwestycji niskoemisyjnych i odwołuje się do wskaźników referencyjnych w celu opisywania lub mierzenia wyników portfeli inwestycyjnych.
- (8) Do grupy indeksów niskoemisyjności należą obecnie różnorodne indeksy. Wspomniane indeksy niskoemisyjności są stosowane jako wskaźniki referencyjne dla portfeli i produktów inwestycyjnych sprzedawanych w skali międzynarodowej. Jakość i integralność wskaźników referencyjnych niskoemisyjności mają wpływ na skuteczne funkcjonowanie rynku wewnętrznego wielu portfeli indywidualnego i zbiorowego inwestowania. Wiele indeksów niskoemisyjności stosowanych do pomiaru wyników portfeli inwestycyjnych, w szczególności wydzielonych rachunków inwestycyjnych i przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania, jest opracowywanych w jednym państwie członkowskim, ale stosowanych przez podmioty zarządzające portfelami i aktywami w innych państwach członkowskich. Dodatkowo podmioty zarządzające portfelami i aktywami często zabezpieczają swoje ryzyko ekspozycji związane z emisyjnością, korzystając ze wskaźników referencyjnych opracowanych w innych państwach członkowskich.

²⁷ COM(2018) 97 final.

²⁸ Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1386/2013/UE z dnia 20 listopada 2013 r. w sprawie ogólnego unijnego programu działań w zakresie środowiska do 2020 r. „Dobra jakość życia z uwzględnieniem ograniczeń naszej planety” (Dz.U. L 354 z 28.12.2013, s. 171).

²⁹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1011 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie indeksów stosowanych jako wskaźniki referencyjne w instrumentach finansowych i umowach finansowych lub do pomiaru wyników funduszy inwestycyjnych i zmieniające dyrektywę 2008/48/WE i 2014/17/UE oraz rozporządzenie (UE) nr 596/2014 (Dz.U. L 171 z 29.6.2016, s. 1).

- (9) Na rynku pojawiły się różne kategorie indeksów niskoemisyjności o różnych poziomach ambicji. Podczas gdy celem niektórych wskaźników referencyjnych jest zmniejszenie śladu węglowego standardowego portfela inwestycyjnego, celem innych wskaźników jest dobór tylko takich składników, które przyczyniają się do osiągnięcia celu 2 °C określonego w porozumieniu klimatycznym z Paryża. Pomimo różnic w zakresie celów i strategii wszystkie te wskaźniki referencyjne są powszechnie propagowane jako wskaźniki referencyjne niskoemisyjności.
- (10) Rozbieżne podejścia do metod opracowywania wskaźników referencyjnych skutkują rozdrobnieniem rynku wewnętrznego, ponieważ użytkownicy wskaźników referencyjnych nie mają jasności, czy dany indeks niskoemisyjności jest wskaźnikiem referencyjnym dopasowanym do celu 2 °C czy jego celem jest jedynie obniżenie śladu węglowego standardowego portfela inwestycyjnego. Aby móc odnieść się do potencjalnie nieuzasadnionych deklaracji administratorów na temat niskoemisyjnego charakteru ich wskaźników referencyjnych, państwa członkowskie mogą przyjąć różne przepisy służące uniknięciu wynikających z takich deklaracji wątpliwości inwestorów oraz dwuznaczności dotyczącej celów i poziomu ambicji dla różnych kategorii tak zwanych indeksów niskoemisyjności stosowanych jako wskaźniki referencyjne dla portfeli inwestycji w technologie niskoemisyjne.
- (11) Wobec braku zharmonizowanych ram zapewniających dokładność i integralność głównych kategorii wskaźników referencyjnych niskoemisyjności stosowanych w przypadku portfeli indywidualnego lub zbiorowego inwestowania różnice w podejściach państw członkowskich mogą stwarzać przeszkody dla sprawnego funkcjonowania rynku wewnętrznego.
- (12) Dlatego też, aby utrzymać należyte funkcjonowanie rynku wewnętrznego, dodatkowo ulepszyć warunki jego funkcjonowania oraz zapewnić wysoki poziom ochrony konsumentów i inwestorów, należy dostosować rozporządzenie (UE) 2016/1011 i określić w nim ramy prawne dla zharmonizowanych wskaźników referencyjnych niskoemisyjności na poziomie Unii.
- (13) Ponadto konieczne jest wprowadzenie jasnego rozróżnienia między wskaźnikami referencyjnymi niskoemisyjności a wskaźnikami referencyjnymi pozytywnego wpływu na emisyjność. Podczas gdy aktywa bazowe we wskaźniku referencyjnym niskoemisyjności należy dobierać tak, aby obniżać emisje dwutlenku węgla portfela tworzącego indeks w porównaniu z indeksem macierzystym, to indeks pozytywnego wpływu na emisyjność powinien zawierać jedynie składniki, w przypadku których związane z nimi oszczędności emisji przewyższają wartość związanych z nimi emisji dwutlenku węgla.
- (14) Każde przedsiębiorstwo, którego aktywa stanowią podstawę wskaźnika referencyjnego pozytywnego wpływu na emisyjność, powinno oszczędzać więcej emisji dwutlenku węgla niż ich wytwarza, mając tym samym pozytywny wpływ na środowisko. Podmioty zarządzające aktywami i portfelami deklarujące, że realizują strategię inwestycyjną zgodną z porozumieniem klimatycznym z Paryża, powinny zatem stosować wskaźniki referencyjne pozytywnego wpływu na emisyjność.
- (15) Wielu administratorów wskaźników referencyjnych twierdzi, że ich wskaźniki referencyjne służą realizacji celów z zakresu ochrony środowiska, polityki społecznej i ładu korporacyjnego (ang. *Environmental, Social and Governance*, „ESG”). Użytkownicy tych wskaźników nie zawsze jednak mają niezbędne informacje o stopniu, w jakim metoda tych administratorów wskaźników referencyjnych uwzględnia cele ESG. Istniejące informacje są również często rozproszone i nie

pozwalają na skuteczne dokonywanie porównań transgranicznych w celach inwestycyjnych. Aby uczestnicy rynku mogli dokonywać świadomych wyborów, administratorzy wskaźników referencyjnych powinni mieć obowiązek ujawniania, w jaki sposób ich metody uwzględniają czynniki ESG w przypadku każdego wskaźnika referencyjnego lub każdej rodziny takich wskaźników propagowanych jako realizujące cele ESG. Informacje takie należy również ujawniać w oświadczeniu dotyczącym wskaźnika referencyjnego. Administratorzy wskaźników referencyjnych, którzy nie propagują ani nie uwzględniają celów ESG, nie powinni podlegać powyższemu obowiązkowi ujawnienia informacji.

- (16) Z tych samych powodów administratorzy wskaźników referencyjnych niskoemisyjności i pozytywnego wpływu na emisyjność powinni także publikować opis metody stosowanej przez nich do obliczania wskaźników. Stosowne informacje powinny zawierać opis sposobu doboru i ważenia aktywów bazowych oraz wskazanie, jakie aktywa zostały wykluczone i dlaczego. Administratorzy wskaźników referencyjnych powinni również określać, w jaki sposób wskaźniki referencyjne niskoemisyjności różnią się od bazowego indeksu macierzystego, w szczególności pod względem stosowanych wag, kapitalizacji rynkowej i wyników finansowych aktywów bazowych. W celu umożliwienia oceny, jak wskaźnik referencyjny przyczynia się do realizacji celów środowiskowych, administrator wskaźników referencyjnych powinien ujawnić sposób pomiaru śladu węglowego aktywów bazowych i związanych z nimi oszczędności emisji, wartości powyższych parametrów, w tym całkowity ślad węglowy danego wskaźnika referencyjnego, oraz rodzaj i źródło wykorzystanych danych. Aby podmioty zarządzające aktywami mogły wybrać najbardziej odpowiedni wskaźnik referencyjny dla swojej strategii inwestycyjnej, administratorzy wskaźników referencyjnych powinni przedstawić uzasadnienie parametrów swojej metody i wyjaśnić, jak dany wskaźnik referencyjny przyczynia się do realizacji celów środowiskowych, z uwzględnieniem jego skutków dla łagodzenia zmiany klimatu. Publikowane informacje powinny również uwzględniać szczegółowe dane dotyczące częstotliwości przeglądów i zastosowanej procedury.
- (17) Dodatkowo administrator wskaźników referencyjnych pozytywnego wpływu na emisyjność powinien ujawniać pozytywny wpływ na emisyjność w przypadku każdego składnika aktywów bazowych uwzględnionego w danych wskaźnikach, z podaniem metody zastosowanej do ustalenia, czy oszczędności emisji przewyższają ślad węglowy składnika aktywów inwestycyjnych.
- (18) Aby zapewnić trwałą zgodność z wybranym celem w zakresie łagodzenia zmiany klimatu, administratorzy wskaźników referencyjnych niskoemisyjności i pozytywnego wpływu na emisyjność powinni regularnie dokonywać przeglądu swoich metod i informować użytkowników stosownych procedur o wszelkich istotnych zmianach. Wprowadzając istotną zmianę, administratorzy wskaźników referencyjnych powinni ujawniać przyczyny zmiany i wyjaśniać, w jaki sposób zachowuje ona zgodność z początkowymi celami wskaźników referencyjnych.
- (19) W celu zwiększenia przejrzystości i zapewnienia odpowiedniego poziomu harmonizacji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej należy przekazać Komisji, a Komisja ma doprecyzować minimalną zawartość obowiązków ujawniania, którym powinni podlegać administratorzy wskaźników referencyjnych uwzględniający cele ESG; oraz określić minimalne normy dotyczące harmonizacji metod opracowywania wskaźników referencyjnych niskoemisyjności i pozytywnego wpływu na emisyjność, w tym metody obliczania emisji dwutlenku węgla i oszczędności emisji związanych

z aktywami bazowymi, przy uwzględnieniu metod oznaczania śladu środowiskowego produktów i organizacji wskazanych w pkt 2 lit. a) i b) zalecenia Komisji 2013/179/UE³⁰. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła odpowiednie konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, oraz aby konsultacje te prowadzone były zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym w sprawie lepszego stanowienia prawa z dnia 13 kwietnia 2016 r. W szczególności, aby zapewnić udział na równych zasadach Parlamentu Europejskiego i Rady w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszelkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą systematycznie brać udział w posiedzeniach grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych.

(20) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (UE) 2016/1011,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Zmiany w rozporządzeniu (UE) 2016/1011

W rozporządzeniu (UE) 2016/1011 wprowadza się następujące zmiany:

1. w art. 3 ust. 1 dodaje się pkt 23a i 23b w brzmieniu:

„23a) »wskaźnik referencyjny niskoemisyjności« oznacza wskaźnik referencyjny, w przypadku którego aktywa bazowe – do celów pkt 1 lit. b) ppkt (ii) niniejszego ustępu – są tak dobrane, że wynikający z nich portfel referencyjny jest związany z mniejszą emisją dwutlenku węgla w porównaniu z aktywami składającymi się na standardowy wskaźnik referencyjny ważony kapitałem, i który to wskaźnik został utworzony zgodnie z normami określonymi w aktach delegowanych, o których mowa w art. 19a ust. 2;

„23b) »wskaźnik referencyjny pozytywnego wpływu na emisyjność« oznacza wskaźnik referencyjny, w przypadku którego aktywa bazowe – do celów pkt 1 lit. b) ppkt (ii) niniejszego ustępu – są dobrane na podstawie założenia, że związane z nimi oszczędności emisji dwutlenku węgla przekraczają wartość śladu węglowego tych aktywów, i który to wskaźnik został utworzony zgodnie z normami określonymi w aktach delegowanych, o których mowa w art. 19a ust. 2.”;
2. w art. 13 wprowadza się następujące zmiany:
 - a) w ust. 1 dodaje się lit. d) w brzmieniu:

„d) wyjaśnienie, w jaki sposób kluczowe elementy metody określone w lit. a) odzwierciedlają czynniki z zakresu ochrony środowiska, polityki społecznej i ładu korporacyjnego w ramach każdego wskaźnika referencyjnego lub rodziny wskaźników referencyjnych, które są zgodne z celami z zakresu ochrony środowiska, polityki społecznej i ładu korporacyjnego lub które uwzględniają te cele;”;
 - b) dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

³⁰ Zalecenie Komisji 2013/179/UE z dnia 9 kwietnia 2013 r. w sprawie stosowania wspólnych metod pomiaru efektywności środowiskowej w cyklu życia produktów i organizacji oraz informowania o niej (Dz.U. L 124 z 4.5.2013, s. 1).

„2a. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 49 w celu doprecyzowania minimalnej zawartości wyjaśnienia, o którym mowa w ust. 1 lit. d).”;

3. W tytule III dodaje się rozdział 3a w brzmieniu:

„Rozdział 3a

Wskaźniki referencyjne niskoemisyjności i pozytywnego wpływu na emisyjność

Artykuł 19a

Wskaźniki referencyjne niskoemisyjności i pozytywnego wpływu na emisyjność

- (1) Do opracowywania wskaźników referencyjnych niskoemisyjności i pozytywnego wpływu na emisyjność oraz przekazywania danych na ich potrzeby stosuje się wymogi określone w załączniku III, w uzupełnieniu do wymogów tytułu II, III i IV lub zamiast tych wymogów.
- (2) Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 49 w celu doprecyzowania minimalnych norm dotyczących wskaźników referencyjnych niskoemisyjności i pozytywnego wpływu na emisyjność, w tym:
 - (a) kryteriów wyboru aktywów bazowych, obejmujących w stosownych przypadkach kryteria wykluczenia aktywów;
 - (b) kryteriów i metody ważenia aktywów bazowych w ramach wskaźnika referencyjnego;
 - (c) metody obliczania emisji dwutlenku węgla i oszczędności emisji dwutlenku węgla związanych z aktywami bazowymi.”;

4. w art. 27 dodaje się ust. 2a i 2b w brzmieniu:

„2a. W odniesieniu do każdego wymogu określonego w ust. 2 oświadczenie dotyczące wskaźnika referencyjnego zawiera wyjaśnienie, w jaki sposób odzwierciedlone zostały czynniki z zakresu ochrony środowiska, polityki społecznej i ładu korporacyjnego w ramach każdego opracowanego i opublikowanego wskaźnika referencyjnego lub rodziny wskaźników referencyjnych, które są zgodne z celami z zakresu ochrony środowiska, polityki społecznej i ładu korporacyjnego lub które uwzględniają te cele;

2b. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 49 w celu doprecyzowania informacji, o których mowa w ust. 2a.”;

5. dodaje się tekst załącznika do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

*W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący*

*W imieniu Rady
Przewodniczący*